

Phản Đề

Contents

Phản Đề	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5: Ta Yêu Người, Ta Yêu Người, Ta Yêu Người.	13
6. Chương 6: Kỳ Thật, Người Cũng Yêu Ta Đúng Không?	15
7. Chương 7: Hạnh Phúc, Chỉ Thuộc Về Những Người Không Từng Tranh Đấu.	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33

Phản Đề

Giới thiệu

Editor: Hạo NguyệtBeta: Cảnh TuyềnThể loại: Hiện đại, BETình trạng: 12 chương – hoànTử vong là cái gì?Có phải hay

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-do>

1. Chương 1

Editor: Hạo Nguyệt

Beta: Cảnh Tuyền

Tử vong là cái gì?

Có phải hay không chính là không còn thở nữa?.....

Ta trước kia ở Tử Phiên đã đi lính sáu năm, cùng rất nhiều đồng đội nhưng sống sót trở về cũng chỉ còn lại có 3 người. So với những quân nhân bình thường, bọn ta được xem như từ cõi chết trở về, cho nên bọn ta mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đều có quân hàm bậc cao. Mà ta, bởi vì có nhiều thành tích tốt, năm 22 tuổi đã lên làm tướng quân. Cũng là năm ấy, ta từ bóng tối phía sau tiến ra phía trước. Chuyện đó cũng đã phát sinh cách đây một năm.

Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên, Dịch Ngạo Phổ – là tên của ta.

Ta nhận được nhiệm vụ đầu tiên là thu hồi phần đất bị mất ở vùng biên giới phía trên (ta nghĩ là phía Bắc).

Bọn ta tuyên bố vùng đất kia là địa phương của bọn ta, trăm năm nay vẫn bị quản lý bởi Khuê Điện, chính xác thì hiện tại đây là lãnh địa của hắn. Bọn ta sở dĩ nói như vậy, bắt quá vì bọn ta lấy cớ khai thác vùng biên cương, tất cả đều là lấy cớ như vậy. Kỳ thật trong lòng bọn ta đều hiểu được, nếu không phải bọn ta là một thể hệ anh dũng, chủ thượng cũng rất sáng suốt nhìn xa trông rộng, nếu không chỉ sợ vùng đất kia vẫn tiếp tục lưu lạc.....

(Yin: ta giải thích 1 chút b ới chính ta đọc đoạn này cũng ko hiểu: đất nước của bạn Phổ lấy cớ khai thác vùng biên cương để tiến hành xâm lược Khuê Điện. Chỉ có thể ==")

Ta với tư cách là chỉ huy tối cao nhất dẫn dắt đoàn quân thực hiện nhiệm vụ này. Ta đang chỉnh đốn nhân mã chuẩn bị xuất phát, phó tướng Lâm Sĩ giữa trưa bước vào phòng ta, trên mặt lộ vẻ khó khăn ấp a ấp úng, “Phía trên..... phái người xuống.....”

Quân đội cùng quân nhân của ta không có thói quen như vậy, ngẩng đầu nhìn hắn, tuy rằng trong lòng cảm thấy không được bề trên tín nhiệm mà dấy lên lửa giận, nhưng ta vẫn nghe hắn nói.

Thấy ta nửa ngày không nói, hắn liền nói tiếp, “Không biết người có nghe qua chưa, người được phái tới là La Y.”

La Y?

Chưa từng nghe qua.....

“Người đó..... là gián điệp của Khuê Điện.”

Gián điệp?

“Phái phản đồ đến chỗ chúng ta làm việc, chính là..... muốn chúng ta giám thị hắn?” Ta hỏi.

Phải biết rằng bọn ta hận nhất chính là phản đồ, bọn họ không ít lần phá hoại kế hoạch của chúng ta, giết

đội viên của ta.

Lâm Sĩ xoa xoa tay, “Cũng không phải, thân thể hần khá phức tạp.” Hần cực lực giải thích, có lẽ chỉ là do cố gắng muốn chúng ta vui vẻ hợp tác mà thôi, “Hần tuy rằng là gián điệp, nhưng vẫn là người của Vân Ngạc ta. Ân..... Nghe nói trước khi hần sinh ra cha hần đã tạ thế, mẹ hần là người Vân Ngạc, lúc nhỏ từng sống ở Vân Ngạc khá lâu, chính hần từng nói về sau cuộc sống khó khăn, mới đi Khuê Điện, mới có thể docks lòng vì Khuê Điện.”

???

Người có thân thể phức tạp như vậy, làm cách nào mà bề trên có thể khiến hần vì mình mà hành động? Suy nghĩ của ta rất nhanh được Lâm Sĩ giải đáp.

“Không phải rất kì quái sao tướng quân, làm cách nào mà bề trên khiến hần vì mình mà hành động?. Kỳ thật rất nhiều người cũng không hiểu bề trên đang nghĩ gì.... ” Lâm Sĩ ngừng một chút, ý thức được việc gì đó, liền thay đổi ngữ khí, “Tướng quân, theo như lời kể thì người này cũng không phải là một nhân vật bình thường. Nghe nói hần 6 tuổi bắt đầu đánh du kích, thông minh cùng anh dũng thiện chiến, lúc nhỏ đã từng dẫn dắt đội du kích đánh lui nhiều quân ngoại quốc xâm lấn. Lúc 18 tuổi, hần hoàn thành xuất sắc việc quân nên mới được một vị tướng quân Khuê Điện nhìn trúng, đề cử hần vào quân đội của Khuê Điện, gần 20 tuổi đã là thượng tướng quân, thực hiện thành công rất nhiều chiến dịch. Nhưng 5 năm trước, cũng không biết lý do tại sao, hần đột nhiên đến xin hàng. Ta cũng nghe người ta nói, hần một lòng muốn về lại đất nước.”

Tuổi còn nhỏ mà đã có khả năng sống sót ở cái thời đại chiến loạn này, có thể thấy được hần không phải được thần linh bảo hộ, mà là dựa vào năng lực bản thân, hoặc là có cả hai thứ trên. Bề trên lo sợ hần có thể tạo thành uy hiếp đối với quốc gia, mới lưu lại hần..... Nếu nghĩ như vậy, có lẽ tất cả đều có thể giải thích.

Bề trên hần là muốn giết hần.....

Có lẽ bọn họ muốn chinh phục? Lợi dụng?..... Hoặc là, tương kế tựu kế.....

Như vậy, hiện tại bọn họ khiến hần đi theo chúng ta tiến đánh Khuê Điện, vẫn là có ý muốn thử hần?.....

2. Chương 2

Editor: Hạo Nguyệt

Beta: Cảnh Tuyền

Cũng không biết trải qua bao lâu, ta chợt nghĩ có lẽ La Y có biện pháp.

Buồn cười chính là, khi ta nhìn đến La Y, ta lại không khỏi hoài nghi thân phận của hắn.

Hắn, cứ nhiên ngồi ở trước bàn, lấy giấy gấp hạc cùng vài con côn trùng kì quái. Trong thoáng chốc ta cũng không biết trong đầu mình nghĩ cái gì, trong đầu cứ trống rỗng khiến ta phát bực. Mà La Y nhìn thấy ta, lại giơ tay lên tiếng tiếp đón. Nếu là ta, nếu bị người ta nhìn thấy tình cảnh (xếp hạc) này, ta nhất định xấu hổ muốn đập đầu vào tường!

Ta ho nhẹ, bản thân hướng trên ghế ngồi xuống, chầm chọc nói, “Tiên sinh thật sự là hảo hươg trí. Chúng ta ở tiền tuyến liều sống liều chết, ngài ở đây lại đang đùa đùa giỡn giỡn.”

Người nọ cũng không có ngưng lại động tác linh hoạt. Thanh âm cười khẽ từ bàn giấy truyền lại, “Tướng quân thủ vệ Mậu Thành không phải là đối thủ của ngài” hắn ngẩng đầu, khuôn mặt tươi cười xuất hiện trước mắt ta.....”Tướng quân, chẳng lẽ ngài không tin thực lực của bản thân?”

Ta kinh hãi, hắn biết được thủ vệ ở Mậu Thành, ta không có gì nói, nhưng ta trước kia đều bảo thủ cẩn trọng, hết thấy tin tức đều giữ bí mật, như vậy hắn sao lại biết thực lực của ta.....?

Hắn tựa hồ cũng nhìn ra tia nghi hoặc, cúi đầu, tiếp tục động tác trong tay, ngoài miệng lại nói, “Tướng quân hiện tại là muốn hỏi ta như thế nào biết đi. Thật có lỗi, ta cũng không có điều tra tướng quân. Bất quá ta từng nghiên cứu qua chủ thượng — vào thời điểm ta quy hàng.....” Lông mi của hắn rất dài, bởi vì ngẩng lên nhìn ta mà phía trước hơi nhếch lên, “Chủ thượng lúc hạ lệnh có nói với ta, người là một nhân tài, hắn muốn bồi dưỡng người.”

Hạc giấy đã gấp xong, hắn kéo ra đôi cánh, “Một vị tướng quân trẻ tuổi, cùng một vị tướng quân tâm thường.....” Kết quả xác định rất rõ ràng.....

Ta nhú mày, “Không gạt người, chúng ta định bắt ngờ tập kích Mậu Thành, làm cho quân đội phía sau Mậu Thành không kịp hành động, thuận tiện cho hành động tiếp theo của chúng ta.”

Hắn gật đầu, thản nhiên nói: “Phó lão tướng quả là người lợi hại.....”

Ta thừa nhận quan điểm của hắn, “Bọn ta định từ Ngạc Lâm đánh thẳng xuống dưới thành.....”

Hắn ngẩng đầu nhìn thẳng vào ta, có chút hiểu được vì sao ta lại đến, nhưng cũng mở lời, “Ngạc Lâm..... Các người với địa phương không quen cũng dám làm loạn..... Địch tướng quân, hiện tại người không phải ở Tử Phiên.....” Bị hắn chỉ trích làm cho ta trên mặt lộ một mảnh lửa nóng – là xấu hổ. Bọn ta cũng thật không ngờ Ngạc Lâm lại là địa phương như vậy, vì thế ta cẩn thận đứng lên, “Cho nên chúng ta mới đến thỉnh giáo tiên sinh chỉ điểm một chút.”

Hắn đưa tay chống bàn đứng lên, “Vậy, Địch tướng quân tin tưởng ta sẽ không bán đứng các người ư? Ta

chính người đã sinh sống tại quốc gia này (Khuê Điện) gần 20 năm.....?”

“Chủ thượng nếu tin tưởng người, ta đây cũng liền tin tưởng người.....”

Không biết có phải La Y phát ra khí chất cao ngạo hay không, làm ta không hề chống đối hắn; vẫn là chủ thượng chuyển lời làm cho ta thay đổi cách nhìn nhận, tóm lại, ta cũng sẽ không đối đãi với hắn như một gian tế. Nhưng mà sau khi nghe xong hắn lại anh dũng như vậy, ta có lẽ vẫn ít nhiều đối hắn bày ra biểu hiện giả dối như đối thủ cạnh tranh —— ta muốn chứng minh bản thân mình.

Cũng không biết có tin lời ta nói hay không, hắn cũng không dây dưa nhiều, “Tướng quân có biết làm cách nào để phân biệt phương hướng vào buổi tối không?”

Bọn ta ở Tử Phiên, làm nhiệm vụ chẳng phân biệt được ngày đêm, “Đương nhiên.....” Ta trả lời.

“Như vậy, tướng quân đến giờ Tuất tập hợp đội ngũ đi.”

“Buổi tối tiến cánh rừng, không phải càng nguy hiểm sao, nơi đó.....”

“Tướng quân biết đây là con sâu gì không?”, La Y đưa con trùng bị bẻ gãy (chân or cánh or v.v..) lên tay thưởng thức. Con sâu kia diện mạo quái dị, ta chưa từng gặp qua.....

Bộ dáng của hắn làm cho ta cảm thấy có chút tà ác, “Người tuy rằng lòng dạ thâm sâu, nhưng biết nhiều dễ bị lợi dụng. Việc này, ngài..... thật sự tìm đúng người rồi.”

“Đi?”

“Ta 5 tuổi bắt đầu ở vùng này..... Hiểu biết về cánh rừng này, có lẽ so với người hiểu biết về hoa viên sau nhà còn muốn nhiều hơn một ít.” Hắn lại lộ ra ý cười nhợt nhạt, thực tao nhã.

“Vậy làm phiên tiên sinh.” Ta trong lòng vui vẻ, nhưng mặt ngoài vẫn là bình tĩnh.

“Tiên sinh thì không dám nhận, ta cho dù là một nhàn dân, tướng quân vẫn là kêu La Y đi.”

3. Chương 3

Editor: Hạo Nguyệt

cho nên buộc phải loại bỏ phương án này.

“Cách còn lại là gì?” có người trong đám Phó tướng hỏi.

“Đón củi làm bè ngay tại chỗ.....”

“Vậy sau khi lên bờ phải đi bao lâu mới ra khỏi rừng?”

“Nhanh nhất cũng là sau giờ Ngọ ngày mai.” La Y suy nghĩ rồi nói.

“Tướng quân.....” Bọn họ quay lại hỏi ta.

Ta không lên tiếng, ta biết La Y ngay từ đầu cũng đã nói ra biện pháp hắc cho là tốt nhất – vượt sông.

Lâm Sĩ nhỏ giọng nói vào tai ta, “Tướng quân, nếu lúc này La Y chỉ điểm, sương mù cũng giống như đêm tối..... Nếu hắc thực tình muốn trợ giúp chúng ta.....”

Ta bỏ qua lời nhắc nhở của Lâm Sĩ, hỏi La Y: “La Y, người không phải cho rằng vượt sông là tốt nhất?”

“Chặt cây làm thuyền, lãng phí thể lực, lại tốn thời gian, nếu toàn quân muốn đi qua.....” Ta nhìn hắc, “Chúng ta nhất định không thể ra khỏi cánh rừng trước khi trời sáng.” La Y không chút hoang mang nói với chúng ta. Hắc nâng tay vuốt cây non, về mặt kia, giống như hắc vuốt không phải cái cây, mà là vật dụng trong nhà mình, “Từ chỗ này vượt qua, chỉ trong chốc lát, chính là..... Sông này, nước sâu và dòng chảy hay thay đổi..... Làm liều nhất định sẽ được”

“Tiên sinh đối với cánh rừng quen thuộc như thế, chỉ sợ là nhắm mắt lại cũng có thể đi ra ngoài.” Có người cố ý làm khó dễ.

La Y thở dài một hơi, “Trong sương mù, có chướng khí.”

Điều hắc vừa tiết lộ với chúng ta mà nói là một bí mật.

Muốn đạt được mục đích đôi khi phải mạo hiểm, chẳng qua có dám hay không thôi.

“Hảo, nghe lời người, vượt sông.” Ta khẳng định.

“Tướng quân.....” Vài vị phó tướng đồng thời lên tiếng, ta biết bọn họ muốn nói cái gì, ta kéo tay một vị vừa lên tiếng, lời còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, đã thấy La Y lên tiếng trước, “Vậy thỉnh tướng quân đầu tiên phái 10 sĩ binh cùng ta bơi qua sông trước.” La Y cúi đầu.

Đây là nguyên nhân khiến La Y ngồi ở trước bàn làm xếp hạc giấy cùng côn trùng. Không ai tin tưởng hắn, cho dù ở chỗ này ngày ngốc 5 năm chuyện hắn từng phản bội nhất định sẽ theo hắn cả đời.

Thông minh như hắn, nhất định đã sớm nghĩ đến tình cảnh này, vậy, hắn vì cái gì mà lại đến đây?

Hắn biết rõ, sẽ bị hoài nghi cả đời, nhưng hắn vẫn trở lại.

La Y nhanh chóng cởi quần áo, vắn tóc lên cao.....

Nhìn cảnh này, ta cảm thấy có chút khó tiếp thu.

Cũng không phải chưa từng nhìn thấy đồng đội cởi trần, hay nói đùa, bọn ta từ nhỏ chính là như vậy đến đây. Nhưng là, nhưng là..... trong những người đó không có La Y..... Ngay lúc đó, ta chợt hiểu được —— ta bị La Y hấp dẫn, chỉ là buổi chiều nói chuyện một chút, tim ta đã bị hạ gục.

Nhìn thấy bọn họ đều an toàn lên bờ, ta chỉ huy tiền đội tiên phong bơi qua sông, tiếp theo là trung đội, hậu đội đương nhiên cũng an toàn đến bờ. Ta quay đầu nói với bọn Lâm Sĩ, “Yên tâm đi.”

Bọn họ cũng không lên tiếng.

Cứ như vậy, chúng ta từng nhóm bơi qua sông. Bọn ta bảo trì tạo đội hình không rối loạn, nếu có chuyện ngoài ý muốn, cũng sẽ không rối loạn chút nào..... Toàn bộ đội quân đều an toàn lên bờ, không tổn hại người nào.

Như lời La Y nói, trời còn chưa sáng bọn ta đã ra khỏi Ngạc Lâm, cũng theo lời hắn nói, bọn ta không tốn hao chút khí lực đã dẹp xong Mậu Thành.

Đến giờ, ta còn nhớ rõ, bọn ta lần đó có lên trò chuyện.

“Chủ thượng của Khuê Điện như thế nào lại chỉ phải một người trấn giữ Mậu Thành?”

La Y nhướn mày chỉnh lại áo choàng cho ngay ngắn, cũng không nhìn mặt ta nói, “Phương Đức tướng quân trấn thủ Mậu Thành tuy rằng tài trí bình thường, nhưng thê tử của hắn và quân sư lại là rất thông minh.....”

“Ha ha ha, La Y, ngươi quá đề cao bọn ta đi. Bọn ta chiến thắng nhẹ nhàng như vậy, chẳng phải so với họ càng thêm tuyệt đỉnh thông minh đi?” Ta vỗ đùi cười to. (về sau, động tác này bị La Y cho rằng ta vẫn giữ thói quen của tiểu hài tử. Ta thực sự rất khó xử)

La Y cúi đầu, “Thê tử của hắn là tiểu thư của Nhạc gia, Nhạc Phụng Thi..... Quân sư tên là Nhạc Phụng

Lúc bên người ta trải đầy máu tươi cùng thi thể của đồng đội, ta cuối cùng cũng hiểu được câu nói kia của La Y không phải là dọa dẫm. Hắn đối với con người, địa thế nơi đây tất cả đều quá mức quen thuộc——bọn họ cùng nhau giết địch, nói không chừng cũng giống như ta cùng các huynh đệ đồng sinh cộng tử lúc còn ở Tử Phiên.....

Cũng may bọn ta chiếm được Nam Quận một cách khó khăn, mặc dù trước sau bố trí quân vây quanh Vệ Thành nhưng bọn ta cũng tổn hại khá nhiều. Lúc bọn ta hạ Vệ Thành đem quân tiến vào, trong thành chỉ có Phó Bác và con hắn là Phó Qua cùng tàn quân còn lại chống cự.

Lúc Phó Qua nhìn thấy La Y, hắn tức đỏ mắt, huyết khí càng tăng lên. Ta nhìn được hắn lúc ấy nhất định là muốn giết La Y, cho nên, ta đứng chắn trước người La Y..... Ta còn nhớ rõ, trước khi chết Phó Bác còn nói ra một câu — “phản đồ”.

Ta sờ dĩ lại chắn cho La Y, là bởi vì La Y không được phép mang theo vũ khí đi cùng, đây là điều kiện sau khi hắn quy hàng.

Đêm hôm đó, sau khi tẩy đi một thân huyết tinh, ta không ngoài dự đoán tìm thấy La Y ở chỗ đặt thi thể quân địch. Hắn ở cạnh thi thể của Phó Bác, ánh trăng rất sáng, ta thậm chí cảm thấy được thân thể La Y gần như trong suốt..... Đây là nơi hắn lớn lên, đây cũng là nơi sư phụ, chiến hữu, đồng bạn hắn sinh sống và tạ thế.....

Ta tiến vào, ngồi xuống trước mặt hắn, nhẹ giọng nói: “La Y, đừng kìm nén, muốn khóc liền khóc đi.....Cho người mượn bờ vai này.”

Những lời này, lâu về sau lại bị hắn giấu cọt.....

Hắn không khóc. Hắn thản nhiên nói, hắn chỉ là tôn kính Phó lão tướng quân, lão tướng quân là một người tài giỏi.....

Theo ánh trăng ta thấy được ánh mắt của hắn, đã không còn vẻ linh hoạt bình thường, mà lại trống rỗng làm cho ta có cảm giác xa lạ.

Ta biết La Y trong lòng rất bị thương — nhưng hắn sẽ không chịu nhận, bất luận là Khuê Điện, hay là Vân Ngạc..... Vậy vì cái gì, vì cái gì lại khiến người muốn đầu hàng?

Chúng ta cứ như vậy một đường tiến về phía bắc, thu phục phần đất bị mất, thậm chí còn công chiến thêm vài tòa thành không có trong nhiệm vụ. Dọc theo đường đi, La Y chưa từng cùng chúng ta tham gia bàn bạc việc kế hoạch, thậm chí chỉ là thảo luận, nhưng chúng ta có chuyện gì khó xử, ta đều hỏi ý kiến của hắn, mà hắn đều có thể đưa ra lời khuyên đúng lúc.

Nếu nói rằng ta đối với năng lực cùng thành tựu của chính bản thân cảm thấy rất tự hào, như vậy ta thừa nhận, La Y mới lộ ra một chút tài năng cùng lạnh lùng đều làm cho ta ghen tị.....

Khi chúng ta vãng mệnh quay về thành đô, tâm tình của ta giảm sút tới cực điểm.

Đúng vậy, bởi vì ta yêu La Y, ta yêu thương hẳn đến điên cuồng.

Ta ở Tử Phiên gần ngơ 6 năm, ta dường thành thói quen cuộc sống có hôm nay mà có thể không có ngày mai. Trải nghiệm như vậy làm cho ta càng thêm quý trọng giây phút hiện tại —— ta không nghĩ sẽ đánh mất La Y, cho dù thất bại, ta cũng muốn phải thử một lần. Trái phải cân nhắc vài ngày, ngày cuối cùng ở lại tiền tuyến, ta quyết định hướng La Y bày tỏ.

Ta nghĩ ta sẽ vĩnh viễn không quên được ngày hôm đó——

Đó là ở Mậu Thành.

Đêm trăng tròn.

Ta hẹn La Y ở phía sau núi.

Nhìn thấy La Y, ta bỗng nhiên đem hết những lời muốn nói với La Y mà thật vất vả suy nghĩ mấy hôm nay muốn quên sạch sẽ, tay phải cầm vào tay trái, không biết nên nói như thế nào cho tốt, sau một hồi khẩn trương.....

La Y, dùng cặp mắt phiêu nhiên, nhìn chăm chăm vào ta khiến cho ta giống như con kiến bò trên chảo nóng, trong thanh âm lộ ra chút khinh thường, ta nghe thấy.”Địch tướng quân, ngài tìm ta đến lại không nói lời nào, ta đây là nên trở về.” Nói xong xoay người muốn rời đi.

Ta thực kích động, một phen giữ chặt hẳn, do khẩn trương mà khuôn mặt đã đỏ bừng. Nhưng ta chắc chắn trong đêm tối La Y cũng không chú ý tới, bằng không.....

“Ta nói tướng quân, có chuyện gì ngài nhanh nói đi, thuộc hạ tiếp nhận được.” Hàng mi xinh đẹp của La Y nhàn thành một đoàn, làm cho ta rất muốn đưa tay vuốt lên.

“Không, không, không phải.....” Hiểu lầm, La Y nhất định là hiểu lầm ta. Ta trên sa trường đánh giặc cũng không như thế này bất lực, thật sự là vô dụng, trong lòng âm thầm phỉ nhổ chính mình.

La Y lộ ra mỉm cười yếu ớt, đem tay của ta bỏ xuống, “Tướng quân muốn nói cái gì, vẫn là chờ người nghĩ thật kĩ rồi đến nói cho ta đi, La Y ở trong phòng chờ.” Nhìn thấy ta trưng ra biểu tình khờ ngốc, như là không đành lòng làm ta khó xử, hẳn còn nói, “Vô luận là cái gì, La Y cũng không trách tướng quân, tướng quân không cần khó xử..... Đây đều là lựa chọn của La Y.....” Câu cuối cùng kia thanh âm rất nhỏ, nhưng ta nghe được.

Hiểu lầm lớn a, ta là hướng người bày tỏ tình cảm, không phải trừng phạt người.

5. Chương 5: Ta Yêu Người, Ta Yêu Người, Ta Yêu Người.

Đầu óc trống rỗng, không suy nghĩ liên bất thốt lên, chính là tình huống ngay lúc này của ta đi.

“Ta thích người, ” ta lớn tiếng nói ra, tựa hồ còn làm mấy con chim giật mình, “Ta là muốn nói..... Ta thích người” lúc này thanh âm của ta chậm lại.

La Y vẻ mặt không thể tin, miệng hơi hơi mở ra, nhưng không nói gì.

Nghĩ đến hẳn là không tin ta, giữa tình thế cấp bách ta liền túm chặt tay áo hẳn, “Ta thích người, ta thích người, ta thích người.....” Ta cũng không rõ ta nói bao nhiêu lần, thẳng đến khi La Y che miệng ta lại —— mùi thơm ngát trên ngón tay hẳn truyền đến.

“Ngô ngô ngô.....” Ta còn ở lần cuối cùng cố gắng nói tiếp.

“Câm miệng.” Thanh âm không lớn, nhưng tràn ngập uy nghiêm.

Ta lập tức im lặng, nhưng mà ánh mắt gắt gao, nhìn chăm chăm La Y.

Xác định ta đã im lặng, La Y buông tay ra. Hẳn nghiêng người qua, chính là nói ra lại làm cho ta chết lặng.”Ta sẽ quên hết những lời ngươi vừa nói.”

“Cái gì?” Ta sống chết túm lấy hẳn, “Ta nói ta thích người, không, so với thích còn nhiều hơn, ta, ta, ta yêu người.....” Thanh âm không ngờ đã muốn hét lên

“Câm miệng.” Hẳn dùng cặp mắt xinh đẹp kia trừng ta.

Lần này ta đã có chút bình tĩnh, miệng cùng não phối hợp đã bắt đầu ăn ý, “Ta nói ta yêu người..... Ta hướng người bày tỏ, người như thế nào có thể nói người sẽ quên hết.....”

“Bằng không ta phải làm như thế nào?”

“Trả lời ta a.....”

“Ta không có hứng thú với trò chơi của trẻ con.”

“Ta không phải trẻ con. Ta, ta hiện tại đã là tướng quân, người có gặp qua trẻ con là tướng quân?” Ta đột

nhân nóng giận..... Ta càng tức giận mình so với hắn ít tuổi hơn. La Y lớn hơn ta năm tuổi, nhưng trên thực tế, hắn có lẽ so với ta lớn hơn đã vượt qua khoảng cách 5 tuổi. Nhà của ta rất có điều kiện, lại là con út, khó tránh được hết mực được cưng chiều, từ nhỏ bị nâng niu ở lòng bàn tay. Khi mà ta còn ở cái tuổi làm nũng, hắn đã bắt đầu vì cuộc sống của chính mình mà tranh đấu, sau đó tham gia du kích — giết người, hoặc bị giết. Nhưng là, ta không phải trẻ con..... Hiện tại, ta cùng hắn.....

“Người còn nhớ rõ người là tướng quân, vậy người có phải hay không đã quên ta là phản đồ?” Ngự khí của hắn nhẹ xuống.

“Phản đồ thì sao? Ta vốn không quan tâm.....”

La Y thả lỏng ngự khí, “Tướng quân, ta là nam nhân, hơn nữa là một nam nhân đã phản bội 2 quốc gia. Mà người là một thanh niên tiền đồ sáng lạn..... Người muốn cùng ta cùng một chỗ, sau đó sa sút cả đời?” Hắn dừng một chút, “Hoặc là, người chính là muốn tùy tiện chơi đùa.....”

“Ta không có.” Ta không phải nghĩ muốn chơi đùa, ta thật lòng, “La Y, ta đã hai mươi hai tuổi, là nam nhân bình thường đều đã thành thân, có lão bà có đứa nhỏ..... La Y, ta rõ ràng bản thân ta đang làm cái gì, ta cũng có trách nhiệm..... La Y, người tin tưởng ta, ta không phải tình cảm bộc phát nhất thời, chuyện này, ta đã suy nghĩ thật lâu, thật sự.....”

La Y giật mình nhìn ta, kia trong nháy mắt, ta cảm thấy ánh mắt La Ý xuyên thấu bản thân của ta.....

“Người..... Người, hãy để cho ta suy nghĩ.....” La Y cuối cùng đã trả lời ta như vậy.

Ta gật gật đầu, “Ta hiểu được, người cho ta cơ hội này ta cũng đã thật cao hứng..... Bất quá La Y, ta còn muốn người bỏ qua thân phận của 2 chúng ta, hảo hảo cân nhắc.....”

“Hảo.” Thanh âm thực rõ ràng.”Người yên tâm, ta cũng không phải người thích dây dưa, người cho ta ba ngày, ba ngày sau ta nhất định sẽ cho người câu trả lời thuyết phục.”

Đi về phía doanh trướng, hắn quay đầu lại, “Cũng thỉnh tướng quân suy nghĩ thật cẩn thận.....”

Ta cũng gật gật đầu.

3 ngày kia trôi qua rất chậm, so với 3 ngày bình thường thật gian khổ.

Từ khi ta hướng La Y bày tỏ, lòng ta tựa càng thêm mê luyến y. Nhưng là, La Y luôn trốn tránh, điều này làm cho ta thực phiền muộn, ta không hiểu đây là hắn thể hiện sự chán ghét đối với ta hay lựa chọn trốn tránh..... Cũng đúng thôi, người bình thường như thế nào có thể chấp nhận phần tình cảm này..... Ta thở dài.

Trong 3 ngày này, sau khi hạ trại số lần ta hướng doanh trướng của La Y đi tới hiểu hơn, tuy rằng phần lớn đều là ta hành động trong lúc vô thức. Khi thanh tỉnh lại, lại là ko biết mình đã đến đây từ lúc nào.....

Rốt cục cũng đến chặng vạng ngày thứ 3.

Vào lúc ăn cơm chiều ta thấy La Y đi tới, khi đó ta đã ăn xong rồi. Vì thế ta đi ra ngoài, hẩn đi vào phía trong..... Khi hẩn đi ngang qua ta, ta nhẹ nhàng gọi “La Y”. Hẩn lại chấp tay, “Tướng quân.” Lòng ta chợt lạnh.....

6. Chương 6: Kỳ Thật, Người Cũng Yêu Ta Đúng Không?

Editor: Hạo Nguyệt

Beta: Cảnh Tuyền

Kỳ thật, người cũng yêu ta đúng không?

Đêm đó, ta ở trong doanh trướng chờ La Y. Ta biết hẩn nhất định sẽ đến. Quả nhiên, không quá lâu sau, thị vệ báo lại.

Ta để La Y tiến vào, cho lui thị vệ.

La Y vẫn giống như trước kia một thân áo trắng, vẫn thật xinh đẹp.....

Ta lặng nhìn hẩn, hẩn cũng nhìn ta, trong lúc nhất thời chúng ta đều im lặng.....

Vì thế hẩn mở miệng trước, “Tướng quân đang lo lắng kết quả không biết là gì?”

Ta cười khổ, “Ta vẫn kiên trì, ta yêu người.” Hết thấy đều đã kết thúc đi, mối tình đầu của ta.....

“Như vậy, ta cũng lo lắng.”

Ta gật đầu.

“Chuyện tương lai, ta trước kia chưa từng nghĩ tới..... Cho nên cảm tạ ngài nâng đỡ, thực ra người như ta..... Không xứng với ngài.”

Tâm ta đã muốn vỡ nát..... 22 năm-tuổi thanh xuân của ta cứ như vậy mất đi.....

“Nhưng nếu như tướng quân không ngại, ta, nguyện ý làm bạn ở bên cạnh ngài.....”

Di?

Ta lúc ấy nhất định giống như một kẻ si ngốc, thế nên tiếp đó La Y nói cái gì, ta đều không nghe rõ. Suy nghĩ của ta là không theo kịp.....

Một hồi lâu, “Tướng quân, ngài...hối hận...” La Y nhìn chằm chằm ta, thanh âm trầm thấp, “Ta hiểu được.” Sau đó hắn xoay người muốn rời đi.

Ta giật mình theo phản xạ túm chặt áo hắn, run giọng hỏi: “Người... lời nói vừa rồi có ý tứ gì?”

Hắn gạt ta ra, “Ta nói ta nguyện ý.”

Ta nhớ rõ, khi đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy bộ dáng phát hỏa của La Y. (sau này La Y thừa nhận —— hắn chưa từng có nghĩ tới, ta là loại người phản ứng chậm như vậy. Hắn nói hắn lúc ấy cảm thấy chính mình bị lừa dối, cho nên liền phát hỏa.)

“Nha!!!” Ta hét to một tiếng. La Y hiển nhiên cũng bị tiếng hét của ta làm cho giật mình sợ hãi.

Ta hai tay ôm lấy hắn, “Người nguyện ý?”

Ngay lúc đó bộ dáng ta nhất định rất buồn cười, bởi vì ta cũng cảm thấy chính mình thật giống tiểu hài tử vui sướng khi nhìn thấy...kẹo, “Người nói người nguyện ý cùng ta một chỗ đứng không, La Y?”

La Y liền lùi về phía sau, kỳ quái nhìn ta, gật gật đầu.

“Nha!!! Thật tốt quá, La Y đáp ứng rồi! Ai nha nha, ông trời, còn có tất cả thần linh ah, các người nghe thấy không, La Y xinh đẹp lãnh khốc đã đáp ứng ta, đáp ứng rồi! Ha ha ha ~”

“Phốc!” La Y lúc này đang bị ta ôm trong ngực bật cười thành tiếng.

Ta nhìn hắn, mặc danh kỳ diệu hỏi, “Người cười cái gì?” Hắn thế nhưng lại cười nhạo ta.

“Không nghĩ tới tướng quân ngài thật giống tiểu hài tử bình thường, ha ha, ” hắc nhĩn không được cười to, sau đó lại cảm thấy được rất làm càn, nhĩn xuống, “Thực xin lỗi..... Ha ha a ~” thật khó để dừng lại mà.

Thực buồn cười sao?

..... Ta là lần đầu tiên.....

.....

Quên đi, vẫn là khi La Y cười rộ lên thật xinh đẹp.....

Ngày hôm đó ta thật sự rất hạnh phúc.

Chúng ta cùng nhau hành quân. Chúng ta cùng một chỗ nói chuyện phiếm, chúng ta hàn huyên rất nhiều điều, nói từ vũ khí nói sang phong cảnh, từ lúc trượng nhắc đến ăn cơm..... Phần lớn là ta nói, mà La Y lắng nghe, lúc sau ta cũng quần quít lấy hắc nhĩn hỏi về những chuyện thời thơ ấu.

Ta cảm thấy chúng ta thật sự hợp nhau, chúng ta đều rất cao hứng. Chính là, chúng ta dù sao cũng vẫn thấy ghen tỵ với người khác, vì không thể (dính lấy nhau) cùng một chỗ. Phổ thường, chợ..trở thành nơi hẹn hò của 2 chúng ta. Với sự kiên trì(cố chấp) của ta, La Y vẫn gọi ta Tướng quân sau đổi thành Ngạo Phổ.

Theo thời gian, mọi chuyện cũng trở nên tự nhiên hơn.

Chuyện tình cảm của chúng ta không thể công khai, đây chuyện thống khổ nhất.

Thời điểm rời đi nơi này càng ngày càng gần, trở lại thủ đô nói không chừng chúng ta sẽ chia xa, đây là chuyện khiến ta đau đầu nhất.

Bất quá, tình cảm của chúng ta phát triển thực thuận lợi —— La Y tuy rằng tính cách có chút lạnh lùng, nhưng là thực ôn nhu, sẽ không chủ động, nhưng cũng sẽ không giận dỗi.

La Y không nói ra lời yêu, nhưng đối với những chuyện ta phi thường để tâm, vẫn nhân nhượng ta.

Ta cuối cùng thật không rõ, một người ưu tú như La Y, như thế nào lại không có người yêu mến, để ta có được may mắn này? (Trên thực tế, điểm này làm ta thực vừa lòng.)

Sau đó, một đêm...

Đêm đó trăng rất sáng, đẹp hơn rất nhiều so với những đêm trăng khác.

Ta muốn hôn La Y, nhưng là sau khi hôn nhẹ ta vẫn muốn ôm chầm La Y, làm ầm ĩ muốn....tình cảm càng không thể không chế.

Ta không ngừng dây dưa, La Y đáp lại. Hô hấp càng ngày càng dồn dập, tim đập cũng càng lúc càng nhanh. Tay của ta lướt qua khuôn mặt xinh đẹp, mơn trớn đôi mắt động lòng người..... Chúng ta ôm nhau, rất gần nhau, ta thậm chí cảm nhận được đôi hàng mi thật dài của hân khẽ lay động theo không khí.....

Ta không nhớ rõ chúng ta như thế nào đi về trong doanh trường của La Y, như thế nào bỏ xuống mọi vật cản giữa 2 thân thể.....

Nhưng ta vẫn còn nhớ rõ —— tay của ta chạm vào mái tóc đen của La Y, đặt một nụ hôn nhẹ lên vầng trán, hôn lên ánh mắt, khiêu khích chiếc lưỡi..... Cần cổ, xương quai xanh, thân mình của La Y toàn bộ đều rất đẹp..... Ta như tôn thờ mà hôn môi, cắn liếm. Ngạo mạn, chậm rãi tiến vào thân thể La Y, lập tức cảm nhận được nhiệt tình, nghe được âm thanh nhỏ vụn La Y vì ta mà khó có thể kiềm chế..... Đêm đó La Y hoàn toàn thuộc về ta, bộ dáng phi thường liêu nhân.

Ta đối La Y thập phần mê luyến, ta biết, vẫn phi thường hiểu rõ.

7. Chương 7: Hạnh Phúc, Chỉ Thuộc Về Những Người Không Ngừng Tranh Đấu.

Làn da của La Y vốn thực trắng, trên thực tế không cần dùng nhiều sức, dấu vết lưu lại cũng rất rõ ràng —— ta đối với việc tạo hôn ngân trên người hân, làm không biết mệt.

Lại nói tiếp cũng thật kỳ quái, trên người La Y có rất ít vết thương. Không giống ta trên người lưu lại các loại vết sẹo chẳng hạn —— có thể là hơi khó coi, nhưng ở trong mắt những quân nhân chúng ta, những dấu vết này đại diện cho chiến tích vẻ vang.

“La Y, lưng của ngươi đẹp.” Ta nằm bên cạnh hân, ngón tay nhẹ trượt theo sống lưng La Y, “Ngươi làm như thế nào?” ánh mắt ta ánh sáng.

La Y xoay người ngăn chặn lại tay của ta.”Cái gì mà làm như thế nào?”

“Không bị thương a ~” ta rút tay về, chuyển lên phía xương quai xanh.

Cố gắng ngăn lại bàn tay ta không yên phận đùa giỡn, La Y lưỡi biếng trả lời: “Nào có quân nhân nào không bị thương trên sa trường?”

“Người a.” Chúng ta trong lúc đó giằng co càng ngày càng quyết liệt.

La Y sớm đã không còn sức lực liền buông tha đôi tay ta, “Ai nói với người ta không từng bị thương?”

“Trên người người đều không có những vết sẹo khó coi giống như ta, ” ta liền ôm chầm lấy, “chóc” một tiếng hôn thật kêu lên trán hắn, “Thật tốt!”

“Ta mới gần đây từng bị rất nhiều vết thương, lưu lại thật nhiều vết sẹo nhưng sau đã không còn nữa.” Hắn cười quay lại phía ta.

“Phải không?” Ta lúc ấy không có nghĩ nhiều, lòng tràn đầy vui mừng ôm lấy hắn, “Thật tốt!”

Sau khi toàn quân trở về thủ đô, ta gặp mặt chủ thượng, đương nhiên ở đây còn có những thủ trưởng khác nữa. Chủ thượng đối với thành tích của ta thực vừa lòng, ta được thăng cấp, cho ta một kì nghỉ phép không dài nhưng cũng không quá ngắn. (ta không có về với ông bà.)

La Y hướng đến một tiểu viện không có người, ta liền đơn giản ở lại đó. Chúng ta mỗi ngày ở cùng một chỗ —— điểm này ta phi thường vừa lòng. Lúc đó, ta cùng La Y ở trong tiểu viện của hắn —— hắn nấu cơm cho ta ăn (nhớ lại, La Y làm những món ăn dân dã rất ngon), ta lại hướng hắn muốn hôn môi, hắn dạy ta dùng giấy gấp thành hình côn trùng, nửa ngày ta cũng không học được, bỏ ra một đồng loạn thất bát tao giấy, đem hắn lừa quay về phòng ngủ, quần quít lấy, nói cái gì cũng không chịu buông tha hắn..... Nói thực ra, đoạn thời gian kia, là ngày hay đêm, ta đều có điểm phân không rõ..... (cười.....)

Ta bắt đầu hàng ngày đi làm việc. Ban đầu vẫn là ngồi không một chỗ, sau lại bắt đầu rèn luyện thể lực, cẩn thận duy trì dáng người, buổi tối liền quay về tiểu viện của La Y, tiếp tục quấy rầy bám dính hắn.

Những ngày hạnh phúc đó cứ như vậy qua hơn nửa năm, bỗng nhiên có một ngày, cứ như vậy... kết thúc....

Buổi sáng hôm ấy, ta xử lý xong công vụ, trở lại nha môn mới nghe nói vương tử điện hạ trúng độc đã bỏ mình. Chủ thượng ra ý chỉ toàn thành giới nghiêm. Lòng ta nóng như lửa đốt lại không thể quay về, phi thường sợ hãi La Y bị liên lụy. Thẳng đến buổi chiều, cấp trên mới mượn mồ hôi chạy trở về, nói rằng đã bắt được hung thủ. Lâm sĩ chạy nhanh hỏi là ai, cấp trên mới ngồi xuống ghế, uống một hơi hết cốc nước, nói, “La Y”.

???!!!

La Y?

Như thế nào có thể là La Y?.....

Tiếp đó, khi ta vẫn còn ngơ ngẩn, liền điều tra ra quan hệ thân mật của ta cùng La Y mà tạm thời cách

chức điều tra, nhưng sự trong sạch của ta rất nhanh được chứng minh.

Lúc sau, ta nghe được những người trong nhóm điều tra đưa ra những bằng chứng xác thực.

Một, bọn họ nhận được mật báo từ vương thất Khuê Điện —— khuê điện luôn có ý đồ mưu hại vương thất nước ta.

La Y mấy ngày hôm trước luôn đi đến một hiệu thuốc bắc, mà chủ hiệu thuốc bắc kia sau khi điều tra ra là đến từ Khuê Điện. (chúng ta đã luôn cảnh giác đường đi nước bước của hiệu thuốc này.)

Ba, cho người đến tiểu viện của La Y kiểm tra, ngoài ý muốn phát hiện La Y đang chuẩn bị hành lý muốn rời đi. Cơ hồ là lập tức, La Y đã bị bọn họ bắt được.

Bốn, loại độc mà vương tử điện hạ trúng phải là một loại dược vật của Khuê Điện, vô sắc vô vị, không có giải dược. Điều tra tiếp tục, bọn họ lại tìm thấy trên người La Y có loại dược vật này. Mà La Y cũng thừa nhận hết thảy...

Là La Y thật sao.....

Sau khi phục chức ta bị chủ thượng triệu kiến.

Ta đi vào thư phòng của chủ thượng —— chủ thượng đang ngồi trc bàn làm việc, một tay đỡ lấy cái trán, tay kia thì cầm lấy món đồ chơi. Nghe được của ta tiếng bước chân của ta, ngẩng đầu —— hai mắt hàm chứa lệ. Hắn nhìn qua sắc mặt tái nhợt, cực độ tiêu tụy, khàn khàn nói với ta, “Chúng ta đều nhìn lầm rồi, Ngạo Phổ, nhìn lầm hắn.”

Đúng vậy chủ thượng, chúng ta đều bị khí chất thanh cao kia, vẻ mặt thành khẩn kia lừa gạt hết thảy. Lúc ấy ta chỉ có một ý niệm trong đầu —— nếu đã là sai lầm của chúng ta, vậy hãy để chúng ta chính mình sửa sai.

La Y sẽ do chính ta an bài.

Đêm đó, ta mang theo tướng lĩnh, binh lính đi vào đại lao âm u —— La Y bị trói, khuôn mặt vẫn là hướng qua song sắt ngấm trắng, vẫn giống như trước lúc chàng vạng ngồi trong chòi nghỉ ở tiểu viện nhân nhâ nghỉ ngơi. Hiện giờ ngay trong tình cảnh nguy nan, hắn vẫn là thanh cao nhân nhâ.

Nhà tù mở ra, tiếng vang khiến cho La Y chú ý, hắn quay đầu, nhìn lướt mọi người, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại trên người ta. Ánh trăng chiếu vào, hắn lộ ra nét mặt tươi cười.

Rốt cuộc, La Y, người thắng, thắng chủ thượng, cũng thắng ta.

Đột nhiên, La Y dời ánh mắt khỏi ta, bắn về phía Lâm Sĩ, sát khí tỏa ra mãnh liệt — Lâm Sĩ nhất thời không thể nhúc nhích. Buồng giam tràn ngập sát khí — ta chưa từng gặp qua ai trên người có thể tản mát ra sát khí cường đại như vậy. Mọi người đều bị La Y làm cho sợ hãi, bao gồm cả ta.

8. Chương 8

Ta lại không thể nhìn nữa về mặt ôn nhu của người, cũng nghe không được tiếng nói ngọt ngào...không thể...nữa.....

rất nhanh đưa La Y rời đi —— ta thấy La Y vì thực hiện được gian kế lộ ra tươi cười.

La Y, vì cái gì muốn giết vương tử điện hạ?

Vì cái gì không đặt ta trong lòng?

Vì cái gì..... phải phản bội? La Y.....

Chúng ta đem La Y đưa đến rừng cây cách thủ đô nửa ngày đường, bọn lính động thủ đào hố. Từ đầu đến cuối, La Y vẫn thực im lặng, giống như người sắp bị giết không phải hấn. Xem ra hấn đã sớm biết sẽ có kết cục này, từ lâu có chuẩn bị.

Bọn họ đưa hấn vào trong hố, lấp đất.....

Chôn sống là chủ ý... của ta. *(Yin: Phổ, người đi chết đi >”<)* Khuê Điện đã phá La Y hành động, như vậy tra tấn thân thể đối với hấn không có tác dụng —— giống như trước khi chúng ta gia nhập quân đội Tử Phiên nhất định phải trải qua khảo nghiệm. Chính là chôn sống không giống như thế —— chậm rãi tiếp cận cái chết, thời gian cũng đủ lâu để thân thể cùng tinh thần cảm nhận được nguyên vẹn sự sợ hãi, cũng có đủ thời gian làm cho người ta khát vọng sinh tồn, kiệt sức giãy dụa lại bất lực. Ta biết như thế nào mới là cái chết tàn nhẫn nhất đối với La Y.

Khi đất đã lấp tới ngực La Y rồi, ta cho tạm dừng, ngồi xuống bên cạnh hỏi, “Cuối cùng, người có di ngôn gì không?” ta tỏ ra thị huyết lãnh khốc nhất có thể.

Hấn ngẩng đầu, “Các người về sau, sẽ không lập bia đúng không?” Thực sự vẫn là con người không sợ hãi cái chết.

“Người nằm mơ đi, sau khi người chết rồi ta sẽ đem thể xác dơ bẩn của người đào lên ném lên đường cho chó tha.” Ta tinh tường nhớ rõ, Lâm Sĩ đã trả lời hấn như thế. *(Zun: Lâm Sĩ – ta thực sự căm ghét kẻ này)*

Đó là lần cuối cùng ta nhìn thấy nụ cười của La Y, nghe thấy thanh âm của hấn.”Ta đây đúng là phải cảm tạ người. Vốn ta còn suy nghĩ, nếu ta không có ở bia lưu lại tên tuổi dòng họ, khi lên trời rồi người nhà sẽ không tìm ra ta..... Xem ra là ta đã quá lo xa.”

“Phi, người nhất định bị đẩy xuống địa ngục, không cần lo lắng, hồn dẫn.”

Hấn nhìn thấy ta, thu hồi lỗ mũi, nặng nề nói, “Động thủ đi.” Sau đó nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Cùng thời điểm với hành động của chúng ta, một đội nhân mã khác đã sớm tới hiệu thuốc bắc đông kiêu kia, bắt được long thương lão bản kia, nghe nói long thương thân thủ bất phạm, đã thương chúng ta vài cao thủ.

Ta đến báo cáo với chủ thượng xong, phải đi đại lao.

Long thương bị khóa bằng xích sắt, giam trong phòng khảo vấn, nội bất xuất ngoại bất nhập. Bước chân của ta đi tới hần liền nâng lên khuôn mặt đã muốn huyết nhục mơ hồ, hiện ra tươi cười.

“Ta thấy vẫn là ngươi nên sớm khai rõ mọi chuyện đi, bằng không phải chịu càng nhiều đau đớn.”

Ta không nhớ rõ quá trình thẩm vấn giằng co bao lâu, thẳng đến khi hần cố nén đau đớn, tươi cười hỏi ta, “Ha ha a..... La Y, có phải hay không cũng bị các người dùng phương pháp này khảo vấn?”

Không biết là ai nói cho hần, “Loại phản đồ đó đã sớm chết.”

Hần đầu tiên là sững sốt vài giây, sau đó run giọng nói, “Hần nhận tội về mình.” Không phải câu hỏi, mà là một lời khẳng định.

“Đúng vậy! Lão nhân, ngươi cũng nhanh nhận tội đi, bằng không chịu khổ chính là ngươi.”

Hần lại một lần chú ý tới ta, cách hần nhìn ta làm ta cảm thấy rét lạnh khác thường.”Vị này chính là Dịch Ngạo Phổ đi.”

“Tên của Dịch tướng quân là để ngươi tùy tiện gọi?”

“Ta muốn một mình nói chuyện với hần.” Ánh mắt hần tựa như đang nhìn chăm chăm con mồi.

Bọn lính nhục mạ hần, hần không cãi lại, ánh mắt kiên định nhìn ta, cố ý đem xiềng xích trên người hần tạo ra những âm thanh chói tai, nói, “Xem ra Dịch tướng quân ngươi là người nhất gan, không dám sao?”

Ta đem nhà tù trở nên yên tĩnh, hần tựa lưng lên ghế dựa, ra vẻ thích ý ẩm trà.

Hần là người mở miệng trước, câu đầu tiên khiến cho ta dừng tất cả động tác.”La Y là người giết đi.” Ta không biết hần như thế nào có thể khẳng định.

Ta ngẩng đầu lên, “Thì như thế nào?” Ta cũng không có yếu thế.

Hần trên mặt lộ ý châm chọc đích, “Nga ~ bắt quá là nghe nói ngươi mê luyện La Y thôi..... Tự tay giết hần cảm giác thế nào? Có phải hay không cảm thấy được.....”

“Việc của ta không cần ngươi nhiều lời, ” nguyên lai ta thật sự bị La Y lợi dụng.”Bất quá ta muốn nhắc nhở ngươi, ngươi nghĩ muốn như vậy kéo dài thời gian, vô dụng, không có ai có thể cứu được mạng của ngươi.”

“Kéo dài thời gian đợi người đến cứu ta? Ha ha ha, tiểu quỷ, tưởng tượng của ngươi thực phong phú, ta so với ngươi còn càng rõ ràng sẽ không có người nào đến cứu ta..... Biết ta vì cái gì phải nói một mình với ngươi không?..... Ta chuẩn bị một phần đại lễ, muốn tặng cho ngươi. Có phải hay không thật cao hứng?” Hắc cười to.

“Đa tạ, không cần.” Lòng bị hắc làm cho điếm loạn.”Nếu ngươi không muốn, như vậy vẫn là đừng lãng phí thời gian.”, ta đứng dậy nghĩ muốn rời đi.

“Ngươi muốn đi? Ngươi không phải là muốn biết chuyện La Y sát hại vương tử của các ngươi sao? Không phải muốn biết người đứng phía sau hắc sao?..... Ngoại trừ việc thừa nhận, La Y cái gì cũng chưa nói đi.”

9. Chương 9

Editor: Hạo Nguyệt

Beta: Cảnh Tuyền

Ta không bao giờ nữa... có thể hôn môi ngươi, cũng sẽ không thể ôm ngươi.....

Cho tới khi chết đi rồi, cũng không thể nữa....chạm vào ngươi...

“Muốn nghe sao? Như vậy chúng nên bắt đầu nói từ đâu đây?” Hắc khẽ cử động thân mình, phát ra một tiếng rên rỉ, đau đớn đối hắc cũng không phải không có ảnh hưởng đi.”Chúng ta nói về La Y trước?” Hắc hỏi.

Ta một lần nữa ngồi xuống, “Nói đi.” Cầm lấy bút chuẩn bị viết khẩu cung.

Thanh âm của hắc truyền đến, “Ngươi có biết hắc vì cái gì nhất định phải quay về cố hương không?”

Vì cái gì ư? Không trở lại thì làm thế nào giết chết vương tử.....

Hắc nhẹ nhàng nở nụ cười, biểu tình giống như một người cha đang nói về đứa con của mình, rất tự nhiên mà lộ ra nét ôn hòa, “Không một ai tin tưởng La Y là đứa con có hiếu luôn nghe lời mẫu thân, còn từng bởi vì lời dạy của mẫu thân mà hắc không đành lòng giết chết con thỏ thả nó đi, cuối cùng lại không chịu nổi đói khát mà té xỉu..... Ngươi vẫn là không biết hắc có thời thơ ấu như vậy đi..... Bất quá La Y đích thật là đứa nhỏ thiện lương như vậy.” Hắc nhớ lại quãng thời gian bọn họ ở Khuê Điện, sau đó thu hồi tươi cười, “Mẫu thân của hắc..... trước khi nhắm mắt đã nói với hắc: mấy năm nay mẫu thân biết ngươi là vì mẫu

thân chinh chiến nơi sa trường. Nhưng chúng ta là con dân Ngạc Vân, ít nhất sau khi chết rồi, mẫu thân muốn được trở về Vân Ngạc”..... Chúng ta cũng khuyên giải lão nhân gia, nhưng mẫu thân hấn thẳng đến cuối cùng vẫn kiên trì muốn La Y quay về Vân Ngạc, cho dù trở về sẽ chết..... Cho nên, La Y liền mang tro cốt mẫu thân hấn trở về.”

Chẳng lẽ, đây là nguyên nhân La Y cam chịu cả đời mang tội danh cũng muốn trở về? —— ta vừa dẫn đo xem có thể tin những lời này hay không lại vừa suy nghĩ có nên nhớ kỹ những lời này.

Khi ta còn đang phân vân, hấn nói “Người đã từng nhìn con mắt bên trái của La Y chưa?”

Ta ngẩng đầu nhìn hấn, thật ra ta chưa từng thấy qua. Chẳng lẽ hấn từng nhìn thấy? Chẳng lẽ hấn biết rõ mọi chuyện về La Y, ngay cả những chuyện mà ta chưa từng được biết?

“Tiểu quý, nhìn vẻ mặt kia của ngươi, các ngươi nhất định cho rằng đó là vết thương đúng hay không, ha ha ha, thực đáng tiếc, các ngươi đã đoán sai.....” Hấn đột nhiên dừng cười, cắn răng nói, “Đó là do một người giống như ngươi cũng mê luyến La Y, đã nguyện rửa.” Hấn tiếp tục nói, “La Y muốn quay về cố hương, vị công chúa kia tìm mọi cách giữ lại, bất chấp thủ đoạn. “Động chi lấy tình, hiếu chi lấy đức ý” (*> < cái này ai biết chỉ bạn zun với*) Cuối cùng thẹn quá hóa giận, đối với La Y hạ chú nguyện rửa —— có mắt không trông. Ha ha ha, nàng nghĩ như vậy có thể lưu lại La Y sao? Ngu xuẩn.” Quay ngược lại nhìn ta, “Bất quá còn có kẻ khác so với nàng càng ngu xuẩn..... Nếu là chấp hành nhiệm vụ, bọn họ sẽ dùng lang quân của công chúa? Dùng tới La Y đã bị nguyện rửa?”

Ta dùng bút, từ lúc nào đã quên phải ghi lại.

Nếu đây là sự thật, La Y căn bản không có khả năng còn có thể làm vũ khí bí mật của Khuê Điện.....

Buồng giam rơi vào trầm mặc, thật lâu 2 chúng ta không nói với nhau câu gì.

“Muốn biết phụ thân của La Y là ai không?” Hấn hỏi ta.

Ta không trả lời. Ta không nói gì, chỉ có thể bị động chờ hấn kể rõ.

“Kỳ thật, La Y cũng không thể xem là người Ngạc Vân giống như ngươi, bởi vì phụ thân hấn cũng không phải con dân Ngạc Vân. Ta cùng La Y là cùng một tộc, chúng ta không phải người Ngạc Vân cũng không phải người Khuê Điện..... Chúng ta bị các ngươi gọi là dị tộc, mà La Y lại chính là người có được huyết thống di truyền tốt đẹp nhất.”

Ta sững sờ.

“Các ngươi đã nghiên cứu tìm hiểu về dị tộc chúng ta thật lâu đi, không nghĩ muốn biết dị tộc chúng ta bắt đồng với các ngươi như thế nào sao?” Hấn duỗi thẳng hai tay đang bị xiềng xích, làm cho ta càng thêm giật mình. chuyện gì đang xảy ra —— móng tay hấn thật dài, trở nên nhọn hoắt, giống dã thú vậy.

Trên thế gian này như thế nào có tộc người như vậy?

Nếu, nếu La Y thật sự như lời hắn nói, như vậy đây thường kia làm sao có thể trói được La Y?

Như vậy, La Y vì cái gì không phản kháng? Không bỏ trốn?

Hai tay ta run rẩy, cầm bút cũng không được —— cứng đờ đặt trên tờ giấy.

Hắn thấy ta khác thường, cười nhạo, “Như vậy đã không thể chấp nhận? Phần đại lễ ta muốn dành tặng người còn chưa có đưa lên đâu, tiểu quý.....”. Hắn hơi lùi về phía sau, nói, “Biết được vật mà các người cho rằng là chứng cứ kia, là cho ai dùng không?”

“Nếu, ta nói được vật kia không phải để đối phó với vương tử của các người, người liệu có tin tưởng ta?”. Ta dường như nghe được câu nói kia của La Y.....

“Biết vì cái gì La Y rõ ràng biết các người theo dõi ta, nhưng vẫn muốn tới tìm ta không? Biết hắn vì cái gì phải rời khỏi đây không?”

Trực giác nói cho ta biết, không thể nghe tiếp, ta muốn bịt chặt hai tai.....

“Bởi vì hắn có hài tử của người.”

Không có khả năng..... Đây tuyệt đối không có khả năng, La Y là nam nhân.

“Không tin sao?” Nam nhân kia lại cười, “Trong sử sách của các người, có phải hay không có nhắc tới nam nhân của tộc ta?.....” Hắn nghiêng người về phía ta, nhỏ giọng nói vào tai ta “Bởi vì chúng ta giống như các người đều là nam nhân, nhưng, chúng ta cũng có khả năng giống như nữ nhân.”

Không có khả năng!

“Hắn biết hắn đã có hài tử của người, mới mạo hiểm tới tìm ta —— hắn nói hắn muốn sinh hạ hài tử của người.” Hắn chậm rãi nói.

Không phải.

“Ta cẩn thận nói cho hắn phương pháp để giữ lại hài tử của các người, nhưng điều kiện tiên quyết là phải rời đi nơi này.”

Không phải.

“Nếu không thể rời đi, thì hắc sẽ phải chết..... Tuyệt đối không thể làm cho ngoại tộc biết đến bí mật của chúng ta. Đây cũng là tộc huấn.”

Không được nói nữa!

“Ha ha ha, cho nên được vật, là chuẩn bị cho hắc cùng hài tử của các người.”

“Không được nói!!!” Ta hét lớn một tiếng, đứng bật dậy, thở hổn hển, trái tim đau thắt.”Nói với ta, những gì người vừa nói đều là lừa gạt. Có phải hay không?” Ta tiến đến túm chặt cổ áo hắc.

Hắc, chậm rãi nói ra từng chữ từng chữ, “Mà. Người. Chính. Tay. Giết hắc.”

“Không phải, không phải..... Người gạt ta.....”

Ta buông tay ra, từng bước lùi về phía sau, ta liều mạng lắc đầu, “Người gạt ta.....”

Lão nhân mỉm cười, nhìn thẳng ta, “Ta muốn cho người cả đời nhớ rõ La Y, cho dù người về sau thành thân, có đứa nhỏ, cũng sẽ không thể quên hắc..... Ta muốn cho người hối hận cả đời!”

Ta như kẻ điên lao ra nhà tù, nhảy lên ngựa, một đường lao đi.

Gió tạt vào mặt ta bỏng rát, nhưng ta không còn để ý.....

Trong lòng không ngừng cầu khẩn ——

La Y, người có thể tự cởi bỏ dây thừng đúng không? Người có thể đào thoát để tự cứu mình đúng không? Xin người, La Y, chờ ta.....

10. Chương 10

Editor: Hạo Nguyệt

Beta: Cảnh Tuyền

Như vậy,

Ta làm sao có thể chịu đựng, người chính là luôn hiện hữu trong tâm trí ta.....

Ta cười ngựa xuyên qua rừng cây, thấy được binh lính lưu lại, xoay người xuống ngựa, vừa chạy vừa thở hổn hển rống to, “La Y, La Y đâu?”

Bọn lính không rõ chuyện gì đã xảy ra, đi lên chỉ “Ở chỗ này, chúng ta vẫn trông coi.....”

Ta nhào qua, bất chấp bị thương, lấy tay điên cuồng đào bới.

Chung quanh binh lính tất cả đều choáng váng, có người cản ta, có người hỏi ta, cũng có người bắt đầu giúp ta.

Không quá lâu, ta nhìn thấy đỉnh đầu La Y, ngẩng đầu hét lên, “Mau giúp ta đem hắc ôm ra.”

Đại bộ phận mọi người bắt đầu giúp ta. Dần dần, thấy khuôn mặt, thấy vai kiên, ta vẫn tiếp tục..... Nhưng không dám kiểm tra hô hấp của La Y.

Hơn một nửa thân thể La Y đã lộ ra, binh lính giúp ta đưa La Y lên, đặt trên mặt đất.

Ta đi qua, quỳ gối bên cạnh —— La Y nhắm lại đôi mắt xinh đẹp, trên khuôn mặt còn lưu lại vết bẩn. Dây thừng..... Quả nhiên không còn trói buộc trên tay hắc, hắc cởi dây thừng, mà hai tay của hắc là đang bảo hộ...trên bụng...

Yin: La Y của ta, hảo đáng thương :((((

“La Y.....” Ta khẽ gọi tên của hắc. Đã không còn thanh âm trả lời ôn nhu như ngày nào.

Cổ họng nghẹn lại.

Ta lấy tay nhẹ nhàng lau đi bụi đất trên mặt La Y, tay trái luồn tới sau gáy, một tay nâng lên, tay phải cởi bỏ miếng vải vẫn che bên mắt trái hắc —— như lời kẻ kia nói, không có vết thương.

Hai tay đem La Y nhẹ nhàng đặt xuống, run rẩy khẽ vén lên mí mắt hắc..... Trong khoảnh khắc, máu toàn bộ xông lên não, ta bịt chặt miệng, ngã ngối trên mặt đất.

Không dám đụng vào La Y, ta cảm thấy được ta không có tư cách.....

Ta ngồi dưới đất, nhìn binh lính kiểm tra hơi thở của hân, nhịp tim của hân.....

“Nếu, ta nói được vật kia không phải để đối phó với vương tử của các ngươi, ngươi liệu có tin tưởng ta?”

“Mà ngươi chính tay giết hân.....”

Không phải, tất cả là ta đang mơ.

Ông trời, nói cho ta hết thấy đều không phải sự thật.

“Tướng quân, La Y hân.....” Ta nghĩ kia nhất định là một kẻ cực kì thông minh, ít nhất hân cũng nhìn ra điểm khác thường, “Ngài, định xử trí như thế nào.....”

Ngay lúc đó ta phi thường bình tĩnh, “Chúng ta phải trở về tiểu viện.”, nói xong đứng lên, tiến lên phía trước ôm lấy La Y. Cơ thể này đã không còn sự ấm áp, cũng không còn mềm mại như trong dĩ vãng.

“Tướng quân, ngài cũng đừng làm chuyện hồ đồ.” Có người cản lại cánh tay của ta, hại ta thiếu chút nữa không ôm được La Y, ta cũng không sinh khí.

“Đúng vậy, vì một kẻ đã chết thật không đáng, tướng quân!”

“Ngươi nói bậy bạ gì đó.” Ta trừng mắt nhìn hân. Ta, thà rằng tin tưởng La Y là đang ngủ.

“Tướng quân, ngài như vậy sẽ làm cấp trên giận dữ, đây chính là tội kỵ.”

“Tướng quân, ngài mau buông ra. Hân chính là kẻ phản đồ tội ác tày trời.”

“Là kẻ đã hại chết vương tử điện hạ.”

Chung quanh bắt đầu tranh cãi ầm ĩ.

Ta ôm chặt La Y, không hề lớn tiếng nói, “La Y không phải.”

“Tướng quân?”

“La Y không phải.” Ta vẫn là nhẹ nhàng nói, “Chúng ta phải về tiểu viện nghỉ ngơi, mọi chuyện ta sẽ tự chịu trách nhiệm.”

Ta ôm La Y, đưa hấn trở lại tiểu viện, đặt La Y nằm trên giường, theo thói quen của chúng ta vì La Y chà lau thân thể —— Thân thể La Y trắng nõn, vẫn thật xinh đẹp.

Ai tin tưởng vết sẹo sẽ biến mất? Trên người ta có rất nhiều vết sẹo, qua rất nhiều năm chỉ là phai nhạt, chính là không hề biến mất dù chỉ một chút.

La Y của ta, kỳ thật vào thời điểm kia, cũng đã nói bí mật của hấn cho ta, chính là ta không chú ý. Ta đối với những chuyện xưa của La Y không hề để ý, không giống như hấn đối với ta luôn để tâm.....

Lúc ấy như thế nào ta không hề nghĩ đến —— nếu là La Y làm như thế nào có thể để lại nhiều manh mối và chứng cứ như vậy.....

Ta cũng không nhớ rõ ta ở trong tiểu viện này người bao lâu, ta chờ người đầu tiên đến cảnh cáo, sau đó không biết qua bao lâu, có người đến nghỉ ngơi, sau đó là bao lâu, chủ thượng nổi trận lôi đình.

Ta hiện tại đã muốn đã quên chủ thượng nói những gì, nhưng ta còn nhớ rõ nét bị thương trên mặt hấn, đứa con đã mất đi, chủ thượng thực thương tâm.....

Ta lúc ấy hình như có nói với hấn, “Chủ thượng còn nhớ không? Ngài đáp ứng hết thảy mọi việc giao cho ta xử lý. Theo ý muốn của ngài La Y đã chết rồi, ta chỉ là giúp hấn nhặt xác mà thôi.”

Chủ thượng không có lời nào để nói, phất tay áo rời đi trong nháy mắt, ta nói theo hấn, “Chủ thượng..... Chúng ta không có nhìn lầm La Y, chính là La Y nhìn lầm chúng ta rồi.” Chính bản thân ta cũng không biết mình có thể bình tĩnh đến thế.

“Có ý tứ gì?”

Ta cái gì cũng không nhiều lời —— chủ thượng không phải kẻ ngốc lại càng không phải không hiểu, hấn không cần ta đối với hấn nói chúng ta sai lầm rồi. Hấn chính là đang nổi nóng, thương tâm quá độ, đợi cho tỉnh táo lại, hấn nhất định sẽ hiểu ra.....

Chính là, ta cho dù là đợi đến lúc đó, mọi chuyện cũng không thể vẫn hồi được nữa.....

Ta quỳ trên mặt đất lấy ra đơn từ chức, hai tay đưa lên ..., “Chủ thượng, ta tự biết ta đã phụ sự kì vọng của ngài, ta không còn thể diện để đối mặt với ngài. Cho nên, thỉnh ngài đồng ý để ta từ quan hồi hương.”

11. Chương 11

Editor: Hạo Nguyệt

31

Ta khẽ siết tay nàng, “Ta còn chưa kịp, không tới kịp..... Nương. 2 người họ đều đã đi rồi.....” Mẫu thân kinh ngạc nhìn ta, hai mắt ánh mờ lung. Chúng ta đều không phát hiện, phụ thân đi đến từ lúc nào. Hắn nhìn đến bộ dáng không tiền đồ của ta liền tức giận đến phát run, khóe mắt phát hiện bài vị của La Y lập tức đi lên giật lấy quãng mạnh xuống nền đất.

“Lão gia.” Mẫu thân hốt hoảng gọi.

“Người điên rồi! không được phép dùng bộ dáng ấy xuất hiện trước mắt ta.” Thanh âm già nua vang vọng cả từ đường.

“Lão gia, quên đi, mọi người đã như vậy rồi.” Mẫu thân chạy nhanh tới ngăn phụ thân.

Phụ thân tức giận không giảm bớt thậm chí còn tăng thêm, chỉ vào bài vị trên mặt đất quát lớn, “Người nói cái gì hài tử, cái gì thê tử? Đó là một nam nhân.”

“Ngạo phổ?” Mẫu thân không tin vào tai mình, hỏi ta.

“Kẻ này chính là hung thủ mưu hại vương tử điện hạ..... Hổn trưởng! Người đây là muốn bôi nhọ danh dự của dòng tộc, bôi nhọ liệt tổ liệt tông sao?”

“Ngạo phổ ~” thanh âm của mẫu thân khẽ run.

Ta sớm biết sẽ có hôm nay, cho nên bài vị của 2 người bọn họ ta làm bằng loại gỗ tốt nhất. Ta cúi đầu không lên tiếng, đi qua nhặt lên bài vị, nhẹ phỉ đi bụi bẩn, đứng lên hướng phụ mẫu quỳ lạy, “Thật có lỗi!”

Trên tay ôm chặt bài vị ——

La Y, bọn họ không cần chúng ta..... Không quan hệ, chúng ta vẫn vĩnh viễn bên nhau.

Ta đi đến một nơi rất xa nhà cũ, thuê một gian nhà tranh. Trong phòng chỉ có chiếc giường đơn cùng chiếc bàn cũ nát. Ta đem bọn họ đặt trên chiếc bàn duy nhất. Đói bụng, ta tựa như tên khát cái đi xin ăn, không xin được liền bị đói. Khát, ta đi ra bờ sông, giống như súc vật tìm nước uống. Ta hy vọng ta sa sút, cũng hi vọng như vậy có thể cứu rỗi linh hồn ta.

Chính là, khi ta ăn cơm sẽ nhớ đến bộ dáng của La Y khi chúng ta cùng nhau ăn; khi ta ngẩn người, đột nhiên khoảnh khắc ta ngồi ở trước bàn xem La Y dùng giấy gấp chim hạc trong trí nhớ như tái hiện; thậm chí khi vô tình nhìn thấy đôi phu thê nhìn nhau cười, trước mắt ta là khuôn mặt La Y tươi cười ôn nhu..... Thói quen, thật sự rất đáng sợ.

Một ngày lại một ngày cứ thế trôi qua. Chậm rãi, ta như quên hết tôn nghiêm, quên hết kiêu ngạo, không

biết như thế nào có thể cười, như thế nào yêu thương, thậm chí không hiểu còn sống thì phải mở miệng nói chuyện..... Dần dần tập thành thói quen mới, tịch mịch dần biến mất, mà bi thương cũng sẽ không còn rõ ràng nữa. Chính là chờ đợi sự cứu rỗi kia, nhưng không xuất hiện.

Ngay khi ta nghĩ sẽ quên đi tất cả mà bỏ lại quá khứ, đêm hôm đó La Y rốt cuộc cũng trở về với ta, đối với ta tươi cười, ôn nhu trò chuyện, một lần lại một lần xuất hiện trước mắt ta, vì thế ta không còn muốn ngủ. Một mình trong đêm tối ta không chỉ một lần nghĩ đến nếu chúng ta hiện tại đều còn sống, chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc..... Nhưng hết thảy đều là giấc mộng của mình ta.

Thời tiết trở lạnh, ta bắt đầu sinh bệnh.

Ta chỉ nhớ rõ, sau khi người nhà tới đón ta trở về. Ta vẫn ở trong phòng ta. Đương nhiên, ta mang theo La Y cùng hài tử của ta, chúng ta cùng nhau trở về. Bọn họ không được ở trong từ đường, không quan hệ, chỉ cần chúng ta cùng một chỗ là tốt rồi.

Một thời gian sau bệnh tình của ta chuyển biến tốt, nhưng mẫu thân đến thăm ta vẫn khóc thật nhiều.

Rốt cục có một ngày, ta mở miệng nói chuyện, “..... Nương.....”

Mẫu thân phi thường vui vẻ, đến gần bên ta, “Ngạo phở? Thật tốt quá!..... Người, có muốn ăn cái gì không? Người nói với nương..... Nương rất cao hứng!”

“La Y, có tha thứ cho ta không?” Ta khó khăn nói ra.

12. Chương 12

Editor: Hạo Nguyệt

Beta: Cảnh Tuyền

Tuyết rơi rồi! mùa đông đã đến.

Thân mình tuy rằng tốt, nhưng ta cả người vẫn là tinh thần hoảng hốt. Ta ít khi đi ra ngoài, luôn đứng ở trong phòng của mình, theo cửa sổ nhìn ra bên ngoài một mảnh trắng xóa. Chính là khi nhìn thấy, suy nghĩ cũng biến thành trống rỗng.

Có một ngày kia, ta nghe được bên ngoài tựa hồ truyền đến náo nhiệt. Không quá lâu sau, có người đến gõ cửa phòng ta, sau đó cửa bị đẩy ra. Một vị người ăn mặc sang trọng quý phái đi tới. Thấy rõ khuôn mặt người kia ta may mắn vẫn còn nhớ rõ phải thi lễ, “Cung nghênh chủ thượng.”

Chủ thượng đánh giá ta, lắc đầu, đỡ ta đứng dậy.

Hạ nhân cùng chủ nhân đều lui xuống, chỉ còn chúng ta hai người ở trong phòng. Chủ thượng ngồi còn ta đứng ở trước mặt hắn.

“Ngạo phổ, ” chủ thượng nhẹ giọng nói, “Ta..... Không biết phải nói như thế nào.....”

Ta nhìn về phía chủ thượng, vẫn là chờ hắn nói tiếp.

“Mật thám của chúng ta ở Khuê Điện đã quay trở lại, ” một câu nói chưa rõ ràng, có lẽ hắn chính là không biết nói tiếp như thế nào, “Hắn bị Khuê Điện phát giác. Khuê điện chủ thượng thả cho hắn trở về và gửi tới một câu: “cám ơn chúng ta giúp hắn giết La Y.”

.....

Trong lúc nhất thời, hai chúng ta đều im lặng, trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề. Bầu trời ngày hôm đó cũng trở nên âm u, xám xịt.

“Người từng nói với ta rằng chúng ta không có nhìn lầm La Y, mà La Y đã nhìn lầm chúng ta.” Chủ thượng mang theo vài phần tự giễu, trong ánh mắt tràn ngập hối hận.

Ta mở miệng, “La Y không phải.....” Còn không thể nói hết câu, những đau đớn bao lâu nay vẫn kìm nén trong lòng ta phút chốc vỡ òa, từ cái ngày La Y mất đi.... Ta gào khóc lớn, nước mắt không thể khống chế tuôn trào.

Ta vẫn nghĩ có thể khống chế thật tốt cảm xúc của bản thân, tự cho mình sẽ không rơi lệ. Rất kỳ quái đúng không, ta lúc trước chưa một lần rơi nước mắt, ngay cả vào thời điểm hiểu rõ La Y bị oan cũng đều không khóc. Nguyên lai, chính là bi thương cùng hối hận không thể phát tiết.”La Y không phải.....”

Chủ thượng đi tới vỗ nhẹ vai ta, “Ngạo phổ, thực xin lỗi, ta đáng ra nên phát hiện điều này sớm hơn.”

“La Y không phải phản đồ..... La Y không có phản bội chúng ta.....” Ta không ngừng lặp đi lặp lại 2 câu này.

La Y của ta là người trong sạch, nhưng không một ai nguyện ý tin tưởng hắn, kể cả ta người luôn luôn nói thương hắn, yêu hắn.

Là ta theo đuổi La Y, là ta buông tay La Y, cuối cùng cũng là ta chính tay giết chết hắn. Ta, không phải ngay cả tư cách khóc vì hắn cũng không có ư phép sao? Vì cái gì ta còn ở chỗ này bày ra bộ dáng người bị hại? Là ta giết La Y, mà ta đây yêu cũng chính là La Y a.....

Tất cả những cái chết ta thấy, đều tràn ngập máu tươi cùng khói thuốc súng.

Nhưng, người đã chết đi rồi, lưu lại chính là yên tĩnh.....

Từ đây về sau, thế giới cái gì cũng không thay đổi, chính là những người đó vĩnh viễn biến mất trong mắt ta.

Khi đó ta cố chấp điên cuồng đối với người nói: ta yêu người, ta yêu người, ta yêu người La Y,.....

Người chưa bao giờ nói ra, nhưng kỳ thật, người cũng yêu ta đúng không? Tiếc nuối chính là, thời điểm kia ta còn không hiểu được.

Ta cũng hiểu được, hạnh phúc, luôn chỉ thuộc về những người không ngừng tranh đấu.....

Hiện tại, người còn có thể nhìn thấy ta phải không? Cũng nghe được thanh âm của ta.

Chính là, ta lại không thể nhìn thấy khuôn mặt ôn nhu của người, nghe không được thanh âm ngọt ngào.....

Ta không bao giờ ... nữa có thể hôn môi người, cũng không thể nữa ôm người..... Đến khi chết đi rồi, cũng không thể chạm vào người.....

Như vậy, ta làm sao có thể chịu đựng được, khi hình ảnh người luôn tồn tại trong tâm trí ta.....

Nếu dần dần, ta không thể nữa nhớ rõ khuôn mặt người, không thể nữa thanh âm của người....Nếu ở trong tâm cũng lưu không được hình bóng người...Ta nên làm cái gì bây giờ? La Y.....

Đây phải chăng chính là sự trừng phạt dành cho ta?.....

——Toàn văn hoàn ——

Lời cuối sách:

Ở trong mắt ta, Ngạo Phổ là người rất có dũng khí, hắn có gan thừa nhận tình yêu của chính mình, cũng dám đối mặt với sai lầm của bản thân.

Không may, mối tình đầu là thực sự khó quên. La Y bị giết chết, tình cảm trong hắn cũng mất theo, cũng vĩnh viễn mất đi ánh mặt trời ấm áp trong lòng. La Y chết đi rồi, hoàn toàn biến đổi cuộc sống sau này của hắn. Hắn từ một Đại tướng quân cuồng ngạo, một thiếu gia cao quý biến thành một nông phu không danh phận. Giống như Ngạo Phổ từng nói, hắn sa sút và cũng hy vọng sa sút có thể cứu rỗi hắn.

Đáng khâm phục nhất chính là hắn không lựa chọn tự sát để chuộc tội, bởi vì đối với hắn mà nói, vì tình tự sát mà không phải vì hi sinh vì nước vì dân, đó là hành động của kẻ nhu nhược —— đây là quan niệm thâm căn cố đế ảnh hưởng tới hắn.

Hắn từ bỏ cả dòng họ cao quý trở thành một gã bình dân.

Cuộc sống sau này của Ngạo Phổ vẫn thực bình thản, tất cả mọi người không có ai nhắc đến La Y, chính là hắn chưa từng quên La Y. Có lẽ lời nguyện của vị lão bản tà ác kia ứng nghiệm, hoặc là, chính bản thân Ngạo Phổ không thể quên được mối tình đầu đầy chua xót.

P/S: Ban đầu ta nghĩ gọi câu truyện này là “ phía sau cái chết”, nhưng dường như cái chết của La Y cũng không có liên quan, ôm hận đến suốt đời.

end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-do>